

10 e Kamer

Nr. 1062/03
VAN HET PARKET

Nr. 97278
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

30 juni 2006

not. 66.13.255/97/3 van het Openbaar Ministerie en als herstellvorderende overheid: **De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur**, bevoegd voor het grondgebied van de provincie , in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor gevestigd te , als wettelijk opvolger van de gemachtigde ambtenaar van de provincie

en als burgerlijke partij:

, vertegenwoordigd door haar college van Burgemeester en schepenen, met burelen te

Tegen:

1.Nr. , persattaché, geboren te
op , wonende te

2.Nr. , zonder beroep, geboren te
op , wonende te

3.Nr. , journalist, geboren
te op wonende te

4.Nr. , Journalist geboren te
wonende te

Beklaagd van : te van niet nader te bepalen datum in de loop van 1997 tot op datum bevel tot dagvaarding (18.1.1999) :

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf

misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, die misdadig of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek :

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en van 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

-gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

een oude hoeve grotendeels gesloopt te hebben en herbouwd te hebben met volumevermeerdering en dit alles instandgehouden te hebben,

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 2 september 2003, 16de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

De rechtbank vult ingevolge de inwerkingtreding op 1.5.2000 van het Decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de telastlegging als volgt aan : " De feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146-1° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening"

Veroordeelt de beklaagden wegens de feiten elk tot een geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399, met 1990 decimes verhoogd =) 991,57.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op de som van € 268,05.

Legt de beklaagden elk tevens een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verplicht de beklaagden elk bovendien om een bedrag van € 10, met veertig decimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens twee maand.

Overwegende dat de veroordeelden nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer

de tweede en de derde beklagde in hun middelen van verdediging. de derde in persoon aanwezig en beiden bijgestaan door meester loco meester beiden advocaat aan de balie te

de vierde beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

de herstellvorderende overheid in haar eisen bij monde van meester loco meester beiden advocaat aan de balie te

Voor de burgerlijke partij verschijnt niemand.

* * *

1.1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

1.2. De beroepen van de beklagden zijn gericht tegen alle beschikkingen van het vonnis te hunnen laste

Voor de eerste rechter stelde zich burgerlijke partij. Deze vorderde het herstel van de plaats in de vorige toestand en een "onbenoemde provisie van € 1" te vermeerderen met de rente.

Een schriftelijke vordering van een herstelmaatregel van het college van burgemeester en schepenen van te onderscheiden van de gemeente, al wordt deze laatste in rechte vertegenwoordigd door haar college, was er niet, zelfs niet bij wijze van onregelmatige burgerlijke partijstelling.

In het motiverende gedeelte van het bestreden vonnis beschouwt de eerste rechter als burgerlijke partij evenwel "het college van burgemeester en schepenen van er wordt overwogen dat de vordering tot herstel noch onwettig noch kennelijk onredelijk is terwijl de vordering tot het bekomen van een schadevergoeding van € 1 niet ontvankelijk wordt geacht omdat het college geen schade bewijst. In het beschikkende gedeelte wordt "op burgerrechtelijk gebied" de vordering van "de burgerlijke partij" tot het bekomen van een schadevergoeding van € 1 provisioneel onontvankelijk verklaard, maar "op verzoek van de burgerlijke partij" wordt wel het herstel bevolen. De eerste rechter gebruikt ten onrechte duidelijk het college en de gemeente door elkaar.

In deze omstandigheden dient aangenomen te worden dat de hogere beroepen van de beklagden: 1. niet gericht zijn tegen de beslissing van de eerste rechter waarbij de vordering van de burgerlijke partij,

tot het bekomen van een "onbenoemde provisie van € 1" te vermeerderen met de rente niet ontvankelijk wordt verklaard, en 2. wel gericht zijn tegen de beslissing van de eerste rechter waarbij op vordering van de burgerlijke partij, het herstel van de plaats in de vorige toestand wordt bevolen.

1.3. De burgerlijke partij is op de terechtzitting van het Hof niet verschenen, noch iemand voor haar. Haar advocaat heeft bij

faxbericht van 24 mei 2006 aan de voorzitter van de kamer laten weten dat "het gemeentebestuur haar (sic) vordering niet meer handhaaft".

Van deze afstand kan, in de mate dat hij betrekking heeft op de vordering van de burgerlijke partij tot herstel van de plaats in de vorige toestand, akte worden genomen. De beklaagden hebben er geen bezwaren tegen geuit.

2.1. De feitelijke gedragingen die aan de telastlegging ten grondslag liggen dienen te worden gekwalificeerd als volgt:

"te

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek :

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

A. op niet nader gekende data in de periode van 18 november 1996 tot 30 mei 1997:

het verbouwen van een oude hoeve,

B. vanaf 30 mei 1997 tot 18 januari 1999:

het in stand houden van deze toestand,

met de omstandigheid dat eerste beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt."

2.2. Van deze verbetering van de kwalificatie werd aan de partijen op de terechtzitting van het Hof kennis gegeven. Zij is overigens het gevolg van het verweer in pleidooien en conclusies door de beklaagden gevoerd en

van de vordering van het openbaar ministerie. De aanwezige en de vertegenwoordigde partijen hebben er verweer over gevoerd.

2.3. De aldus verbeterde telastlegging heeft wel degelijk betrekking op dezelfde feitelijke gedraging als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt. Het gaat blijkens de gegevens vervat in het strafdossier om het uitvoeren en in stand houden van een zeer grondige verbouwing, volgens het werkverslag van de onderaannemer waarnaar de beklaagden verwijzen aangevat op 18 november 1996, waarbij wegens het feit dat zij werd uitgevoerd zonder voorafgaande vergunning moeilijk met zekerheid uit te maken is wat precies van de bestaande constructie werd behouden, zodat de kwalificatie als "herbouwen" dan wel "verbouwen" van de werken beschreven in het strafdossier zeker niet meebrengt dat sprake zou zijn van het te last leggen van een ander feit.

Dat er in de oorspronkelijke dagvaarding voor is gekozen de in het strafdossier geïndiceerde werken te betitelen als "grotendeels slopen en herbouwen met volumevermeerdering" in plaats van "verbouwen" en daardoor "interpretatieruimte" zou zijn gelaten, brengt ook geenszins de nietigheid van de dagvaarding mee.

3.1. Het in onderdeel A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

3.2. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologische waarde, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, een kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

4. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de onderdelen A en B van de verbeterde telastlegging ten grondslag liggen de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit waarvan de verjaringstermijn een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, dit is op 17 januari 1999. De termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 17 september 2003; sedertdien zijn minder dan 5 jaar verlopen zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de beide onderdelen van de telastlegging, zoals hiervoor onder 2.1 nader omschreven, lastens alle beklaagden bewezen.

5.2. Het antwoord op de vraag of de verbouwingswerken al dan niet gepaard gingen met een volume-uitbreiding is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant.

Terecht wordt niet betwist dat vergunningsplichtige verbouwingswerken werden uitgevoerd. Uit het verslag van de door de kortgedingrechter aangestelde deskundige architect Quisquater blijkt dat het om een zeer grondige verbouwing ging en niet slechts om het vernieuwen van het dak en enkele instandhoudingswerken; zo werden raam- en deuropeningen gewijzigd, de dakstructuur en een deel van de muren van het gebouw aan de straat gesloopt, de dakhelling van de linkervleugel gewijzigd, dakkapellen gebouwd, een verbinding tot stand gebracht tussen de linkervleugel en de middenvleugel, een erker gebouwd in de linkervleugel, interne volumes gewijzigd.

De vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen ontbrak. Als zodanige vergunning kan niet gelden de brief van de burgemeester van van 26 februari 2006 aan waarbij hij namens het college meedeelde "dat volgens de wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw dd. 29 maart 1962, het vervangen van een bestaand dak niet vergunningsplichtig is; dit zijn nl. onderhoudswerken", waaraan werd toegevoegd: "(...) dat er geen volumewijziging aan het dak mag gebeuren (...) ook voor het vergroten of wijzigen van raam- en/of deuropeningen dient een bouwvergunning te worden aangevraagd". Een beweerde mondelinge toelating, waarvan het bestaan overigens geenszins geloofwaardig wordt gemaakt, zou ook niet als regelmatige vergunning kunnen worden beschouwd.

5.3. De beklaagden betwisten ten onrechte de aanwezigheid van het moreel (of schuld-)bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maken.

Het Hof is van oordeel dat de beklaagden wel degelijk handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden zou hebben gedaan.

5.4. Ten onrechte wordt in conclusies onder rubriek 2.2.c door de beklaagden gesteld dat de opdrachtgever tot de werken, de bouwheer, de vierde beklagde zou zijn. Het is niet omdat hij op 19 februari 1996 aan het college van burgemeester en schepenen meedeelde (en niet: "toelating vroeg") "gewone onderhoudswerken" uit te voeren en zinnens te zijn "het dak te vernieuwen" dat hij als opdrachtgever tot de verbouwingswerken moet worden beschouwd; hij heeft het in de brief overigens steeds over "wij" en niet over "ik".

De hierna vermelde vaststellingen, die louter op zichzelf beschouwd niet noodzakelijk overtuigen, tonen samen en in hun onderling verband beschouwd aan dat _____ als bouwheer te beschouwen is:

- de vennootschap was ten tijde van de feiten eigenaar van de grond en de gebouwen, - het bestaan van een huurcontract tussen de eigenaar en _____ wordt door niets geloofwaardig gemaakt; de aard en de omvang van de werken passen overigens niet in de gebruikelijke rechten van de huurder,
- de hoofdaannemer heeft het over _____ die gedelegeerd bestuurder was van de vennootschap, als opdrachtgever; de onderaannemer heeft het over _____ die bestuurder is van de vennootschap,
- het stedenbouwkundig attest werd aangevraagd door _____ nadat volgens de conclusies van de beklagden (pagina 5 onder 4.3) door het gemeentebestuur "aan de bouwheer" de raad was gegeven een stedenbouwkundig attest nr. 2 te vragen,
- de regularisatievergunning werd aangevraagd door _____
- de tweede beklagde, bestuurster van de rechtspersoon, verklaart aan de verbalisant "op geen enkel ogenblik hebben wij enige opmerking gekregen omtrent deze dakwerken of renovatiewerken uitgevoerd in opdracht van de _____"

5.5. De eerste beklagde was ten tijde van de feiten gedelegeerd bestuurder van _____. Hij aanvaardt dat, voor zover het Hof aanneemt dat _____ de bouwheer was, deze door zijn persoonlijk toedoen handelde.

_____ handelde ter zake evenwel mede door het persoonlijk toedoen van de overige beklagden, bestuurders van de vennootschap, zoals blijkt uit de volgende samen beschouwde gegevens:

- in conclusies vermelden zij (rubriek "milde toepassing van de strafwet) dat "zij de werken onmiddellijk hebben stilgelegd en verdere regularisatieaanwijzingen van Arhom en de gemeente hebben opgevolgd" en "men heeft de beklagden 14 maanden laten voortwerken",
- het gaat om omvangrijke werken, waarbij de bestaande hoeve, bestaande uit de hoevewoning en de stallingen, deels werd gesloopt, tot dewelke krachtens de statuten de gedelegeerd bestuurder niet alleen kon beslissen zonder de instemming van de raad van bestuur, ook al kon hij de vennootschap ten overstaan van derden binden,
- het blijkt niet en het wordt zelfs niet aangevoerd dat op enig ogenblik een van de bestuurders bezwaren heeft geuit tegen de uitgevoerde werken of iets heeft ondernomen om een einde te stellen aan het in stand houden van de wederrechtelijke toestand, wat nochtans van een bestuurder kon worden verwacht; geen van de bestuurders van de vennootschap verklaart de beslissingen in verband met de uitvoering van de werken zonder de vereiste vergunning en het in stand houden ervan niet te hebben goedgekeurd; zo zij zich hadden verzet tegen de uitvoering van de werken zonder de vereiste vergunning, wat van hen kon worden verwacht, dan zou het misdrijf niet zijn gepleegd,
- de tweede beklagde heeft het in haar verklaring meermaals over "wij" met betrekking tot de uitvoering van de werken of het niet ingaan op de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand en de derde _____

beklaagde heeft hiermee ingestemd; de tweede beklaagde geeft een zodanig gedetailleerde verklaring en verantwoording aan de verbalisant dat daaruit haar rechtstreekse betrokkenheid bij de genomen beslissingen blijkt.

6.1. De feiten die aan de onderdelen A en B van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit.

De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

6.2. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en maandenlang, meer bepaald in de periode vermeld in het bewezen verklaarde onderdeel B van de telastlegging, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologische waarde totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang en dat van de rechtspersoon. Onder het mom van onderhouds- en instandhoudingswerken hebben zij zeer grondige verbouwingswerken uitgevoerd, waarvan het Hof aan de hand van de foto's en de door partijen verstrekte gegevens "de uitzonderlijk grote affiniteit" die sommigen zien geenszins aanwezig acht; van het karakter en de verschijningsvorm van de oude hofstede, ooit dienstig als veerhuis, blijft met de tot stand gebrachte louter residentiële constructie bitter weinig over, zoals blijkt uit vergelijking van de foto's van wat in de periode vermeld in de telastlegging A tot stand werd gebracht met de foto die de bestaande constructie toont op het ogenblik dat de werken pas waren aangevat.

Slechts omvangrijker geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom een passende bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. In het nadeel van de eerste beklaagde wordt hierbij rekening gehouden met de verzwarende omstandigheid die in zijn hoofde bewezen is.

6.3. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998

vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wijzigt, € 25 bedraagt.

7.1. Zoals hiervoor onder 1.2 overwogen heeft het college van burgemeester en schepenen van bij de rechter geen herstelmaatregel gevorderd.

7.2. De toenmalige gemachtigde ambtenaar daarentegen heeft bij brief van 7 oktober 1998 met bijlagen (kaft 1, stukken 61, 62 en 63) het herstel van de plaats in de vorige toestand gevorderd door afbraak van de woning. Deze vordering wordt sedert zijn benoeming van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur krachtens art.198 DORO.

De bestendige deputatie van de Provincieraad van heeft op 28 mei 2003 op basis van de gewijzigde regelgeving een stedenbouwkundige vergunning ter regularisatie van de wederrechtelijk uitgevoerde werken verleend. Bij besluit van 24 juni 2004 heeft de bevoegde Vlaamse minister het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie verworpen waardoor deze "haar rechtskracht herneemt".

Het staat niet aan het Hof zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de Minister of van de bestendige deputatie wanneer de beoordeling van het bestuur niet in strijd is met de wet. Anders dan de beklagden stellen is het niet zo dat door de wettig bevonden regularisatievergunning de herstellvordering zonder voorwerp zou zijn geworden. Zij brengt mee dat het Hof, rekening houdend met de eventueel opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate. Zolang geen regularisatie van de onwettige toestand conform de regularisatievergunning, in voorkomend geval door het verrichten van de daartoe nodige werken, is uitgevoerd, moet het naar het oordeel van het Hof wettig gevorderd herstel worden bevolen. Hierover is voor het Hof tegenspraak gevoerd.

Ter zake blijkt uit de motivering van de beslissing van de Minister dat regularisatie niet slaat op alles wat wederrechtelijk werd tot stand gebracht: zo moeten de dakkapellen en de erker die op de plannen als "weg te breken" zijn aangegeven daadwerkelijk worden verwijderd (Ministerieel

Besluit pagina 5, voorlaatste alinea). Het blijkt niet dat dit' inmiddels is geschied.

Het herstel dient dan ook nog te worden bevolen en houdt nog de verwijdering in van alles wat niet krachtens de verleende regularisatievergunning mag worden in stand gehouden, zoals de dakkapellen en de erker die op de goedgekeurde plannen als "weg te breken" zijn vermeld.

7.3. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 7 oktober 1998 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in de periode vermeld in het bewezen verklaarde onderdeel B van de telastlegging om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof , rechtsprekend bij verstek ten aanzien van de burgerlijke partij en op tegenspraak ten aanzien van de overige partijen,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

38, 65, 66 en 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het vonnis van 2 september 2003 in de mate dat het is bestreden als volgt:

geeft akte aan de burgerlijke partij van de afstand van haar vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand,

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2.1. vermeld,

veroordeelt de beklaagde voor de onderdelen A en B van de verbeterde telastlegging samen tot een geldboete van € (2 000 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9 915,74 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

veroordeelt de beklaagden ieder voor de onderdelen A en B van de verbeterde telastlegging samen tot een geldboete van € (1000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4 957,87 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te Bertare, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door van de tot residentiële woning verbouwde hofstede alles te verwijderen wat niet krachtens de door de bestendige deputatie van de Provincieraad van op 28 mei 2003 verleende regularisatievergunning mag worden in stand gehouden, zoals de dakkapellen en de erker die op de goedgekeurde plannen als "weg te breken" zijn vermeld,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 268,05 in eerste aanleg en op € 248,09 in beroep.

Kosten:		
	Afschriften:	37,05
	Opstelrecht ber.bekl.:	90,00
	Dagvaarding:	98,49
		<hr/>
		225,54
	+ 10 % :	22,55
		<hr/>
	Totaal :€	248,09

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 juni 2006.**

Aanwezig :

kamervoorzitter,
, raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;